ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐδημοσίευσε μέχρι σήμερον διηγηματογραφικὴν παραγωγὴν τῆς διεθνοῦς φιλολογίας. Διὰ νὰ δώσῃ δὲ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του μίαν ἰδέαν τῆς δημιουργουμένης ἤδη νέας ρωσσικῆς τέχνης, δημοσιεύει σήμερον καὶ τὸ διηγηματάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶνε πραγματικὸν ἀριστούργημα, χωρὶς νὰ συμμερίζεται τὰς ἀπόψεις του.

Ἡ μικρὴ Μαρία ἑτοιμαζότανε νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι. Ὁ μπαμπᾶς της, συνταγματάρχης, ἤτανε ἐκεῖ κοντά της, ὅπως πάντα, στὴ βραδυνὴ τουαλέττα τῆς μικρῆς κι' ἀγαπημένης κόρης του· ἔβγαλε τὶς κάλτσες ἀπὸ τὰ μικρὰ χαριτωμένα πόδια της, τὴ σκέπασε προσεχτικὰ ἀκούοντας τὴ παιδικιά της φλυαρία, τὸ κουκούλωμά της, ὡς ποῦ ὁ ὕπνος νὰ κατεβῇ στὰ βλέφαρά της καὶ νὰ σφαλίσῃ τὰ γαλανά ματάκια τῆς μονάκριβής του.

— Κάμε τὸ σταυρό σου, εἶπεν ὁ μπαμπᾶς.

Ἡ Μαρία γονάτισε μὲς στὸ κρεββατάκι της κ' ἑνώνοντας τὰ δάχτυλα τοῦ γυμνοῦ χεριοῦ της, ποῦταν τόσο μικρὸ καὶ τόσο ἄσπρο, ἄρχισε νὰ λέῃ δυνατὰ τῆς προσευχῆς τὰ λόγια.

—«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

— Ἀκόμη μιὰ φορά, ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς.

— «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ...Γιὰ πές μου, μπαμπᾶ, γιατὶ τὸ σκυλλὶ φωνάζει ὅταν τὸ χτυπᾶνε καὶ τἄλογο δὲν φωνάζει ;

— Μετὰ θὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, κάμε τώρα καὶ μὴν ἀφήνῃς τὴν προσευχή σου.

— Καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν.»

— Ἀκόμη μιὰ φορὰ ἀγάπη μου...

Ἡ Μαρία ἔκαμε τὴν προσευχή της καὶ μόλις τελείωσε ἔχωσε τὸ σγουρόμαλλο κεφάλι της μὲς στὰ μαξιλάρια.

Ὁ πατέρας σκέπασε τὸκορμάκι καὶ τὰ μικροποδαράκια τῆς παιδούλας.

— Μπαμπᾶ, μοῦ δίνεις τὸ μικρὸ ἀρνάκι μου, ποῦ μοῦ χάρισες σήμερα τὸ πρωΐ, νὰ πλαγιάσουμε μαζί ;

Ὁ Μπαμπᾶς πῆγε νὰ βρῇ τὸ ἄσπρο ἀρνάκι—παιχνίδι ποῦ πωλοῦν στὴ χώρα μας τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς καὶ τῶδωκε στὴν κόρη του αὐτὴ· τῶβαλε πλάϊ της, ἀπάνω στὸ μαξιλάρι.

— Μὲ καὶ τὰ δύο ὅμως, καὶ τὸ σκυλλάκι καὶ τὸ ἄλογο πονοῦνε ἐξακολουθοῦσεν ἡ μικρὴ. Τἄλογο ὅμως γιατὶ δὲν φωνάζει ;

— Ἔτσι εἶναι τὸ φυσικό του, μικρούλα μου, εἶπεν ὁ μπαμπᾶς.

— Κι' ἡ λύπη τοῦ σκυλλιοῦ δὲν εἶναι ὁμοία ;

— Ὄχι.

— Τότε καὶ σύ, μπαμπᾶ, δὲν εἶσαι τῆς ἴδιας φύσεως μὲ μένα!

— Μὰ ἀροῦ καὶ σὺ δὲν ἔκλαιες οὔτε φώναξες ὅταν ἔκοψες τὸ χέρι σου σὰν διόρθωνες τὸ καροτσάκι ποῦ χάλασε ὁ Γιῶργος ; Θυμᾶσαι ; Λοιπὸν τότε πρέπει νὰ ὑφόφερες, γιατὶ ἔτρεχεν αἷμα καὶ ἡ μαμὰ σοῦ τῶδεσε μ' ἕνα κομμάτι ἄσπρο πανί. Κι' ὅταν τὶς προάλλες ὁ Γιῶργος μοῦρριξε μὲς στ'αὐτὶ μὲ τὸ μικρὸ τὸ πιστολάκι του ἐγὼ ἔκλαψα ἀν καὶ δὲν πόνεσα σχεδὸν καθόλου....Ἡ μαμὰ τὸν μάλωσε τότε γιατὶ μποροῦσε νὰ μοῦ βγάλῃ τὸ μάτι...Θυμᾶσαι !

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι μικρό, ἀγάπη μου, καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς ὅταν σὲ πονεῖ, ἐνῶ οἱ μεγάλοι δὲν κλαῖνε.

— Ἀ, ὄχι, μπαμπᾶ καὶ οἱ μεγάλοι κλαῖνε· μόνο σὺ δὲν κλαῖς κι' ὁ θεῖος ὁ Νικόλας.

— Εἶδες ποτὲ κανένα μεγάλο νὰ κλαίῃ ;

— Ἄκουσα αὐτὸν ποῦ μᾶς φέρνει τὸ κρασὶ νὰ λέῃ στὴν κουζίνα πῶς στὸ χωριὸ ἔδερναν καὶ πυροβολοῦσαν τοὺς χωριάτες καὶ πῶς ὅλοι φώναζαν κι' ἔκλαιαν. Ξέχασα μόνο τὄνομα τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ. Κι' εἶπεν ἀκόμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πῶς κ' οἱ γέροι ἔκλαιαν, καὶ πῶς ἤσουνα καὶ σύ, μπαμπᾶ, ἐκεῖ μὲ τὸ στρατό σου.

—Κοιμήσου παιδί μου,ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς ζαρώνοντας τὸ φρύδια.

— Δὲν νυστάζω, μπαμπᾶ, ἀκόμα . . . . Κι' ἡ μαμὰ εἶπε πῶς δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ δέρνουν τἄλογα. Σὰν πηγαίναμε πολλὲς φορὲς μάμαξι κι' ὁ δρόμος ἤταν ἄσχημος ὁ ἁμαξᾶς κτυποῦσε πολὺ δυνατὰ τὸ ἄλογο ποῦ βγάνει τὸ ψωμί του. Καὶ ὁ θεῖος Νικόλας ἔλεγε πῶς τὸ ψωμὶ τὸ κάνουν οἱ χωριάτες γιατὶ αὐτοὶ σπέρνουν τὸ σιτάρι κι' αὐτὸ σὲ λίγο μεγαλώνει καὶ γίνεται ψηλό Ἔπειτα τὸ κόβουν καὶ μ' αὐτὸ γίνεται τ' ἀλεῦρι ποῦ μᾶς κάνει ἡ Πελαγία τὰ μικρὰ ψωμιά, κι' ἡ μαμὰ τὴν μαλώνει νὰ πλένῃ καλὰ τὰ χέρια της προτοῦ ζυμώσῃ. Κ' ἐγὼ ξέρεις, μπαμπᾶ, δοκίμασα νὰ κάμω ἕνα ψωμάκι γιὰ τὴν κοῦκλα μου μὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ὄρεξι νὰ φάῃ τὸ ἔφαγα ἐγὼ κι' ὁ Γιῶργος....

Ὁ μπαμπᾶς καθόταν σκεπτικὸς ἀκουμπώντας στὸ χέρι τὸ κεφάλι του.

— Ἐσύ, μπαμπᾶ μου, πές μου, εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι καλός ;.....

— Κοιμήσου, παιδάκι μου — εἶπε ὁ μπαμπᾶς χαϊδεύοντας τὸ σγουρόμαλλο κεφάλι τῆς παιδούλας.

—Γιατὶ ξέρεις, ἔλεγα μέσα μου· μοῦ δώρισες γιὰ τὴ Λαμπρὴ ἕνα ἄσπρο ἀρνάκι καὶ μιὰ μικρὴ κόκκινη σημαία· εἶσαι πολὺ καλός, λοιπὸν. Μὰ ὅταν πάλι χτυποῦσες μὲ τὸ στρατό σου τοὺς χωριάτες καὶ τοὺς τουρέκιζες κι' ἔκανες νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κλαῖνε καὶ οἱ γερόντοι ἀκόμα, τότε δὲν ἤσουνα καλός,ὅπως κι' ὁ ἁμαξᾶς ποῦ χτυποῦσε τἄλογό του ποὺβγαζε τὸ ψωμί του, ὅπως οἱ χωριάτες κι' ἐμᾶς μᾶς κάμουν τὸ ψωμί. Κι' ἡ μαμά, ἄλλως τε, γιὰ τὸ Γιῶργο εἶπε πῶς δὲν εἶναι καλὸ παιδὶ ἀφοῦ μοῦ ἔριξε σταυτί...

— Κοιμήσου, Μαρία, μὴ μιλᾶς...

— Θὰ κοιμηθῶ, μπαμπᾶ μου, ἀλλὰ μὴ φύγῃς...μεῖνε κουντά μου. Σήμερα ὁ θεῖος Νικόλας μοῦ εἶπε πῶς τὸ ἀρνάκι μου θὰ τὸ πάρῃ ἡ ἀστυνομία γιατὶ ἔχει κόκκινη σημαία. Ἄρχισα νὰ κλαίω, ἀλλὰ ἀμέσως μοῦ εἶπε ἔτσι τῶλεγε, στ' ἀστεῖα καὶ δὲν θὰ μοῦ πάρουν τἀρνάκι, καὶ πῶς μόνο τοὺς φοιτητὰς πιάνουν ὅταν ἔχουν κόκκινες σημαῖες μὲς στὸ δρόμο καὶ τοὺς χτυποῦν καὶ τοὺς τουφεκίζουν..Ἐσὺ μπαμπᾶ, χτύπησες ποτὲ τοὺς φοιτητάς ;

— Ὄχι, ἀγάπη μου. Οἱ ἄλλοι τοὺς χτυποῦν ἀλήθεια...

— Ὥστε μονάχα τοὺς χωριάτες χτύπησες. Μὰ οὔτε αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς χτυπᾷς, μπαμπᾶ, εἶναι πολὺ ὡραῖο καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μένα. Ξέρεις... εἶναι χρόνια τώρα, ἤμουνα πολὺ μικρὴ τόσο ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ κατεβῶ τὴ σκάλα τοῦ κήπου. Μιὰ μέρα· ὁ Γιῶργος ἔπιασε ἕνα κάνθαρο καὶ τὸν πέρασε σὲ μιὰ βελόνα. Ὁ θεῖος τὸν μάλωσε καὶ τοῦπε πῶς ἤτανε ντροπὴ καὶ πῶς δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κακὸ σὲ κανένα οὔτε σὲ κανθάρους ἀκόμα.. Κι' ἡ μαμὰ τὰ ἴδια εἶπε. Μὰ σήμερα ὁ Γιῶργος ἤθελε νὰ πυροβολήσῃ τὸ ἀρνάκι μου γιατὶ εἶχε τὴν κόκκινη σημαιοῦλα. Δὲν τὸν ἀφῆκα φυσικὰ καὶ τῶκρυψα μὲς σὴν ντουλάπα τῆς μαμᾶς, γιατὶ μποροῦσε ἡ ἀστυνομία σὰν κοιμῶμαι νὰ μοῦ πιάσῃ τὸ ἀρνάκι μου...ὁ θεῖος εἶπε πῶς ἡ ἀστυνομία τὴ νύχτα πιάνει.

— Κοιμήσου, χρυσό μου, κανεὶς δὲν πειράζει τὸ ἀρνάκι σου...

— Ἡ μπόννα μοῦ εἶπε πῶς τὸ ἀρνάκι εἶνε ἄσπρο καὶ σγουρὸ σὰν κι' ἐμένα καὶ πῶς ἡ κόκκινη σημαία ποὺ ἔχει θέλει νὰ πῇ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ... γιατὶ καὶ τὸ Χριστὸ τὸν σκότωσαν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἔ ; δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό, μπαμπᾶ ;

— Ναί, παιδάκι μου..

— Κι' αὐτὸς ἔκλαιε ὅταν τόνε σκότωναν...

— Ἔκλαιε, μικρή μου, ἀνεστέναξε αὐτός.

— Κι' αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἔκλαιαν ὅταν τοὺς χτυποῦσες, μπαμπᾶ. Τῶπε ὁ Νουχίμ.Ὕστερα ἡ Πελαγία εἶπε πῶς, ὁ καθένας πρέπει νὰ σηκώνῃ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ του... Μὰ ἐμένα, ὁ βαφτιστικὸς σταυρὸς ποὺ ἔχω εἶνε πολὺ ἀλαφρός.Σήμερα, μπαμπᾶ, ποὺ πῆγες νὰ παρουσιαστῇς στὸ στρατηγό, ἔβαλες καὶ σὺ τὸ σταυρό σου, τὸ παράσημο, ἀπάνω στὴ στολή σου... μὰ ὁ δικός σου εἶνε κόκκινος ἐνῶ ὁ δικός μου εἶνε κίτρινος χρυσός... Γιατὶ ὁ δικός σου εἶνε κόκκινος ;... δὲν εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτό ;

Ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐκύτταζε μὲ μάτια ὁλάνοιχτα, γιομᾶτα τρόμο· ὁλάκαιρο τὸ κορμί του ἔτρεμε καὶ τὰ μαλλιά του ἤταν σηκωμένα ἀπάνω στὸ κρανίο του...

— Εἶνε... παιδί μου... αἷμα ἀνθρώπινο, τραύλισε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη.

— Τὸν ἔπιασα στὰ χέρια μου ἐγώ, ἤταν πολὺ ἀλαφριός.

— Δὲν νοιώθεις, παιδάκι μου, τὸν ὄγκο του... μὰ ἐγώ... ὤ,πόσο ὑποφέρω ὤ, πόσο ὑποφέρω ἀπὸ τὸ βάρος του...

— Μπαμπᾶ, κλαῖς, χρυσέ μου μπαμπᾶ ; Τί σὲ πονεῖ ;..

— Ἡ καρδιά μου, παιδί μου...

Μ. Λεβίτσκυ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

Ἡ πλέον περιπετειώδης, ἡ πλέον περιπαθής, ἡ πλέον παθητική, ἡ πλέον αἱματηρά, ἡ πλέον γλυκειὰ καὶ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν λάμπει καὶ φεγγοβολεῖ ἀπὸ ὡραιότητα καὶ καλοσύνην ἡ πεντάμορφη Ἱσπανίς.

ΔΟΛΟΡΕΣ

ἡ γυναῖκα ποὺ πολὺ ἠγάπησε καὶ πολὺ ἐμαρτύρησε καὶ ἐσπαράχθη!...

Παρακολουθοῦντες τὸ μυθιστόρημά μας αὐτὸ θὰ ζήσετε ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς μίαν μυστηριώδη ὑπόγειον πόλιν, θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος ζῇ ἑκατοντάδας ἐτῶν, θὰ γνωρίσετε τὴν ὡραίαν, ποιητικὴν ἀλλὰ καὶ τρομερὰν ἐπιχεῖρ τῶν ἱππότων, θὰ χύσετε δάκρυα διὰ τὰ μαρτύρια ἑνὸς πιστοῦ ἀγγέλου, τῆς Μαγδαληνῆς, θὰ γνωρίσετε τὸν τρόμον μέσα εἰς οἰκίας μαγισσῶν ὅπου φρουροῦν βρυκόλακες, θ' ἀνατριχιάσετε πρὸ τῶν κακουργιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, θὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν τοῦ πεπρωμένου,τὸ ὁποῖον οὐδεὶς διαφεύγει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.